

KORS PÅ IDAS GRAV

Andante

J. G. Berger

Moss - be - lu - pen hyd - da står vid Hec - las
fot, hö - ga gra - nar skyd - da den mot stor - mens
hot. Men där - in - ne, sorgs - na min - ne, stor - mens
hand en ros bröt av, än på strand vi fin -
ne kors på I - das grav.

The musical score is written on five staves. The first staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The second staff is in bass clef with a key signature of one sharp (F#). The third staff is in bass clef with a key signature of one sharp (F#). The fourth staff is in bass clef with a key signature of one sharp (F#). The fifth staff is in bass clef with a key signature of one sharp (F#). The score includes various musical notations such as notes, rests, and accidentals. Chord symbols G, D, D7, and Am are placed above the notes. The tempo is marked 'Andante'.

Alfred, skön som våren,
drog till fjärran land.
Blek, med spridda håren,
Ida grät på strand.
Gå att strida,
glöm ej Ida,
hennes kärlek, hennes tro!
Sorgligt skall hon bida
återkomstens ro.

Året slöt sin bana
tvenne gånger om,
saknad blev en vana,
ingen Alfred kom.
Van att lida,
stackars Ida
dolde smärtan för sin far.
Kraft att ensam strida
än dess hjärta har.

Snart från bleka kinden
blomman vek sin kos.
Så av Scirocsvinden
härjas Söderns ros.
Tårfullt öga
mot det höga
fåfångt följde hjärtats bön.
Trohet båtar föga,
sveket blir dess lön.

Enda dotterns smärta
rör den gamles bröst,
ömt hans fadershjärta
skyndar att ge tröst:
Sörj ej, Ida,
till din sida
snart jag Alfred återför.
Blott för dig jag vida
bort en vallfart gör.

Ida gick till stranden
lik en enslig hamn,
ritade i sanden
månget älskat namn.
Morgondimma,
middagstimma,
suckande hon andas här;
månens bleka strimma
finner henne där.

Skyhögt böljan svallar
över havets bryn,
åskan rysligt knallar,
blixten delar skyn;
skepp förstöras,
nödrop höras,
vraken slungas emot land
och av vågen föras
många upp på strand.

Av förtvivlan slagen
Ida såg sin far;
redan skumt för dagen
gubbens öga var:
»Dödsminuten
är förfluten,
döden redan kallar mig,
Alfreds tro är bruten,
han har svikit dig.»

Nu sin hand han lade
i sin dotters hand,
ett farväl han sade,
gick till fridens land.
Döden svingar
mörka vingar,
nu ett hemskt, ett smärtans ljud.
Samma ängel bringar
Idas själ till Gud.

Charlotta Berger

